

ARNHEMSCHE

COURANT.

Dingsdag

den 4 November.

FRANKFORT, den 3^{den} October.

Van het oorlogsteeneel zijn hier de volgende ijdlingen ontvangen:
 In den vroegen morgen van den 12^{den} October, werd in het leger van den graaf van *Waronsoff*, in tegenwoordigheid van Z. M. den Keizer, een veldtocht gehouden, die de verovering van Varna gezongen. Het scholste onder bevestigde deze plaatsing, welke ook door alle vreemde militairen en staatsgezanten werd bijgewoond. Denselven morgen verliet de kapudan-pacha, met de troepen, voor welke hem vrijen aftog was toegestaan, de citadel en begaf zich op marsch. In den morgen van den 13^{den} was Z. M. de Keizer tegenwoordig bij de uitoefening van de godsdienst in de Grieksche hoofdkerk te Varna. Z. M. dacht zich in den avond van den 14^{den} naar Odessa in te schepen, om van daar zonder oponthoud de reis naar Petersburg aan te nemen. Gelijktijdig zocht ook het *corps diplomatique* naar Odessa in te schepen. — *Omer-Friona* was, na de inneming van Varna, ijlings teruggetrokken en had aan genetzijde van den Kamtschik eene positie ingenomen. Hij werd door den Prins *Eugenius van Wurtemberg* levendig vervolgd. De groot-vizier was, ter ondersteuning van *Omer-Friona*, reeds tot aan den Kamtschik voortgerukt; doch, ten gevolge der jongste gebeurtenissen, mogelijk spoedig teruggetrokken. De vleugel-adjudanten prins *Dolgorouchi* en graaf *Serge Stroganoff*, alsmede de overste *Schib* der wasen tot generaals, en de generaal *Adleberg* tot adjudant-generaal benoemd. De graaf *Diebitsch* had de orde van St. Andreas, de generaal *Benkendorf* de orde van St. Wladimir 1ste klasse, de generaal *Jamini* de orde van St. Alexander Newskij en de Prins *Trubetski* de orde van St. Wladimir 2de klasse in juweelen bekomen.

BRUXELLEN, den 3^{den} October.

Van het oorlogsteeneel zijn hier de volgende ijdlingen ontvangen:
 In den vroegen morgen van den 12^{den} October, werd in het leger van den graaf van *Waronsoff*, in tegenwoordigheid van Z. M. den Keizer, een veldtocht gehouden, die de verovering van Varna gezongen. Het scholste onder bevestigde deze plaatsing, welke ook door alle vreemde militairen en staatsgezanten werd bijgewoond. Denselven morgen verliet de kapudan-pacha, met de troepen, voor welke hem vrijen aftog was toegestaan, de citadel en begaf zich op marsch. In den morgen van den 13^{den} was Z. M. de Keizer tegenwoordig bij de uitoefening van de godsdienst in de Grieksche hoofdkerk te Varna. Z. M. dacht zich in den avond van den 14^{den} naar Odessa in te schepen, om van daar zonder oponthoud de reis naar Petersburg aan te nemen. Gelijktijdig zocht ook het *corps diplomatique* naar Odessa in te schepen. — *Omer-Friona* was, na de inneming van Varna, ijlings teruggetrokken en had aan genetzijde van den Kamtschik eene positie ingenomen. Hij werd door den Prins *Eugenius van Wurtemberg* levendig vervolgd. De groot-vizier was, ter ondersteuning van *Omer-Friona*, reeds tot aan den Kamtschik voortgerukt; doch, ten gevolge der jongste gebeurtenissen, mogelijk spoedig teruggetrokken. De vleugel-adjudanten prins *Dolgorouchi* en graaf *Serge Stroganoff*, alsmede de overste *Schib* der wasen tot generaals, en de generaal *Adleberg* tot adjudant-generaal benoemd. De graaf *Diebitsch* had de orde van St. Andreas, de generaal *Benkendorf* de orde van St. Wladimir 1ste klasse, de generaal *Jamini* de orde van St. Alexander Newskij en de Prins *Trubetski* de orde van St. Wladimir 2de klasse in juweelen bekomen.

LONDEN, den 27sten October.

Men verneemt, dat de burggraaf *Itabayana*, Braziliaansch minister, zich heden morgen naar Windsor begeven heeft om aan Z. M. het groot-kruis der orde van *St. George* aan te nemen, door Zijne Keizerlijke Majesteit bij de vestiging van het Braziliaansch keizerrijk ingesteld.
 De jonge Koningin van Portugal heeft gisteren namiddag het hotel van *Grillon* alhier verlaten om zich naar Laleham te begeven. De markies *de Palmella* en de burggraaf *Itabayana*, benevens verscheide Portugezen en Brazilianen van onderscheiding, hebben H. M. verzeld. Men geloofft, dat de Koningin heden een bezoek aan onzen Koning te Windsor geven zal.
 Het bericht van den geteekenden vrede tusschen Brazilië en Buenos-Ayres bevestigd zich. Dezelve moet den 27sten Augustus geteekend, en een afschrift van het traktaat eergisteren bij het departement van buitenlandsche zaken gedeponneerd zijn. Het traktaat was ter bekrachtiging naar Buenos-Ayres opgezonden, en de uitwisseling der bekrachtigingen moest te Rio Jatteiro plaats hebben. De Keizer van Brazilië heeft, zegt men, eigenhandig, onder dagteekening van den 26sten Augustus, aan den heer *de Barbacena* geschreven, dat hij zeer goed onderrigt was van alles wat in Portugal tot den 3^{den} was voorgevallen, en dat hij ook wist dat Engeland zich gereed maakte om lord *Strangford* aan hem te zenden ten einde onderhandelingen te openen over het huwelijk der prinses *de Maria* met den overvelder *haren* regten; maar dat hij nooit zou handelen met den meenedigen en ondankbaren overvelder, en dat het om te beter de regten zijner beminde dochter te handhaven was, dat hij zich eenige opofferingen getroost had bij den vrede, welken hij met Buenos-Ayres geteekend had.

PARYS, den 29sten October.

De heer *de Falaiseau*, tot 's Konings huis behoorende, is voor eenigen tijd episcopale verdwenen. Uit een briefje, dat hij aan zijne familie had doen geschieden, scheen men te moeten opmaken, dat hij vermoord was. Thans echter vindt men in een der jezuïtische dagbladen, dat hij zich in een klooster der trapisten begeven heeft.
 Volgens berichten uit Lissabon van den 15^{den} October, hebben er tusschen don *Miguel* en het hof van Spanje drukkende onderhandelingen plaats. Men denkt, dat zij betrekking hebben tot de pogingen, welke dit hof met den heiligen stoel aanwendt, ten einde don *Miguel* over te halen om zijne nicht, *doña Maria de Gloria*, te trouwen.
 Van den 30sten October.

Rijkskoninklijke ordonnantie van heden, zijn weder het getal middelbare geestelijke scholen voor de bisdommen van Parijs, Besançon, La Rochelle, Straatsburg, Verdun en Versailles bepaald, en de benoemingen der bestuursleden; moer de bisdommen gedaan, goedgekeurd.

Men verneemt, dat de ministers eene memorie hebben ingeleverd over de veranderingen, die men wil doen in de organisatie van de justitie; doch dat daaraan nog geen besluit genomen is.

BRUXELLEN, den 3^{den} November.

Naar men brengt over de acht eerste maanden van 1827 en de vier laatste maanden van 1827, berekent men, dat de staats-inkomsten over 1827 en 1828 ongeveer 100,000,000 frank bedragen, en de uitgaven 100,000,000 frank. Het batig slot van 1827 zal ongeveer 100,000,000 frank bedragen.

De middelen die meer hebben opgebracht zijn:

De patenten	383,338-64
De in- en uitgaande regten en watertolten	597,660-33
Het getraal	673,851-16
Het geslagt	202,912-42
De wijze	141,258-07
Buitenlandsch gedistilleerd	60,210-92
De suiker	61,200-52
Het collectief zegel	167,900-42
De indirecte belastingen: registratie, zegel, griffie, hypotheek, successie	710,400-74
Het regt van waarborg op de gouden en zilveren werken	9,252-52
De posten	37,341-81
De loten	230,808-50
Het jagtregt	938-12
De middelen, die minder hebben opgebracht zijn:	
De verponding	2,028-53
Het personeel	209,061-35
Het binnenlandsch gedistilleerd	93,375-28
Het bier en de azijn	396,000-30
De toevalige baten, waaronder begrepen de verkoop van nuttelooze of onbruikbare voorwerpen	322,712-85

Deze middelen opbrengt is van de middelen die over 1827 en 1828 het batig slot blijft, na deze aftrek, 100,000,000 frank gelijk boven is opgegeven.

— Bij het eerste ontwerp der 22 voorgedragene wetten, houdende veranderingen en wijzigingen in de reeds vastgestelde wetboeken, wordt voorgesteld te bepalen, dat, « dewijl de algemeene bepalingen, vervat bij de wet van den 14^{den} Junij 1822, niet bij uitsluiting toepasselijk zijn op het burgerlijk wetboek; dat daarenboven art. 1 over eene stoffe handelt, welke hare plaats zal behooren te vinden in de transitore wet, welke met de invoering der nationale wetgeving zal gepaard gaan, » — 2° de artikelen, welke in de voorz. wet zijn vervat, niet verdet met gedeelte zullen uitmaken van het Burgerlijk Wetboek, en 3° dat de overige artikelen 2—15 ingesloten van de aangehaalde wet, als afzonderlijke wet, onder den titel van *algemeene bepalingen van het koninkrijk*, blijven bestaan.

- Deze artikelen zijn van den navolgenden inhoud:
- Art. 2. Geene wet is verbindende, zoo lang zij niet behoorlijk is afgekondigd.
  - Art. 3. De wetten zijn in het geheele koninkrijk verbindende, uit kracht van dezelfde afkondiging door den Koning gedaan.
  - Art. 4. De wetten terstond, nadat derzelver afkondiging in alle deelen van het koninkrijk zal kunnen bekend zijn.
  - Art. 5. Wanneer bij de wet geen ander tijdstip is vastgesteld, wordt de afkondiging gerekend in het geheele koninkrijk bekend te zijn op den 20sten dag na dien der dagteekening van het staatsblad, in hetwelk de wet geplaatst is.
  - Art. 6. Gewoonte geeft geen regt, dan alleen wanneer de wet daarop verwijst.
  - Art. 7. De wet verbindt alleen voor het toekomstige en heeft geene terugwerkende kracht.
  - Art. 8. Eene wet kan alleen door eene latere wet, voor het geheel of gedeeltelijk, hare kracht verliezen.
  - Art. 9. De wetten betreffende de regten, de staat, en de bevoegdheid der personen, verbinden de Nederlanders, ook wanneer zij zich buiten 's lands bevinden.
  - Art. 10. Ten opzichte van onroerende goederen, geldt de wet van het land of der plaats, alwaar die goederen gelegen zijn.
  - Art. 11. De strafwetten en de verordeningen van politie zijn verbindende voor allen, die zich op het grondgebied van het koninkrijk bevinden.
  - Art. 12. Het burgerlijk regt van het koninkrijk is hetzelfde voor vreemdelingen als voor de Nederlanders, zoo lang de wet niet bepaaldelijk het tegendeel vaststelt.
  - Art. 13. De vorm van alle handelingen wordt beoordeeld naar de wetten van het land of de plaats, alwaar die handelingen zijn verrigt.
  - Art. 14. De regter moet volgens de wet regt spreken, hij mag in geen geval de innerlijke waarde of billijkheid der wet beoordeelen.

Art. 13. Geen regter mag bij wege van algemeene verordening, dispositie of reglement, uitspraak doen in zaken welke aan zijne bevoegdheid niet behooren.

Art. 14. De regter die weigert regt te spreken, onder voorwendsel van het stilzwijgen, de duisterheid of de onvolledigheid der wet, kan uit hoofde van het stilzwijgen vervolgd worden.

Art. 15. Door geene handelingen of overeenkomsten, kan aan de wetten, die op de publieke orde of goede zeden betrekking hebben, hare kracht ontnomen worden.

De zitting van de Tweede Kamer is bepaald op Maandag den 3den dezer, ten 1 ure.

Men verwacht alsdan, het verslag betrekkelijk de overhandiging van het adres, in antwoord aan den Koning op de openings-aanspraak van de zitting van de Staten-Generaal, als ook de officiële publicatie van dat adres of antwoord, waaraan ditmaal zoo bijzonder veel belang gehecht is; welke officiële publicatie ook ditmaal meer dan gewoonlijk lang achter gehouden is, terwijl inmiddels een anders vrij voorzigtig blad dezer stad het *Journal de la Belgique*, het stilzwijgen verbroken en hetzelfde dan in dezelfde No. van heden geplaatst heeft. Het mag dan een in haast door een der leden gemaakt afschrift zijn, dat door het gemelde blad is geplaatst, en eenige weinige uitdrukkingen mogen later nog eenige verandering hebben ondergaan; zeker is het, dat het stuk het licht ziet, alvorens het door middel der Regeringsbladen kon gegeven worden.

Wanneer men de debatten, waaraan dat adres ten doel heeft gestrekt, en die genoegzaam woordelijk in een zuidelijk blad worden medegedeeld, nagaat, wanneer men dit alles in verband brengt met de vervolgingen, tegen sommige schrijvers en uitgevers van dagbladen alhier plaats hebbende, dan mag men voorzien, dat ook in dit opzigt de vergadering der Staten-Generaal, vooral naar aanleiding der aangekondigde wijzigingen in de exceptieve wettelijke bepalingen, vervat in de besluiten van 1815, enz. nog zeer belangrijke discussien zal opleveren; waartoe reeds een der eerstvolgende zittingen wellicht aanzienlijk reeds zal aanleiding geven, daar men openlijk gewag gemaakt vindt en het gerucht zich verspreidt, van een te doen wettelijk daaronder, door een der leden, en van adressen en besluiten, deze belangrijke onderwerpen betreffende, welke aan de Tweede Kamer zullen worden aangeboden.

GRAVENHAGE, den 30sten October.

In onze stads-courant leest men, als van goederhand medegedeeld, hetgeen volgt:

Manier om het stotteren te verhelpen.

Men behoef zich alleen aan te wennen, de tong, welke bij den stilstand te diep in de holligheid van den mond ligt, meer in de hoogte te houden, en tot dit einde de punt van de tong, wanneer men niet spreekt, tegen het verhemelte achter de bovenanden aan te drukken, zoodat men, bij het openen van den mond, de onderste vlakte van de tong den mond door de tong aldus te houden, wordt er veel slijm en speeksel in den mond verzameld, waarom men denzelven dikwijls met koud water moet uitspoelen. Eindelijk wordt de een vroeger, de andere later gewoont, deze rigting, zonder moeite, aan de tong te geven, en het stotteren zal ophouden, wanneer het niet door eenig werktuiglijk gebrek ontstaat.

ARNHEM, den 3den November.

Een buitengewoon bijvoegsel tot de Courant van Petersburg betitelt de volgende tijdingen:

De Operatiën van het korps van den Kaukasus van den 9den September. — De opperbevelhebber, de graaf Paskevitch, geeft aan Zijne Majesteit bericht van de overwinning, welke de pacha van Muschk geleden heeft, en van de overgave der vesting Ardaghan. Op ontvangene tijding, dat vele inwoners van het Karakische district, die door de Turken naar de streken van Ardaghan vervoerd werden, hunnen wensch hadden geuit om naar huis terug te keeren, werd de overste Bickowicz met twee bataljons jagers, een eskadron, 70 Armeensche ruiters uit Kars, en 4 veldstukken ter hunner bevrijding afgezonden. Op 15 wersten afstands van de vesting Ardaghan genaderd zijnde, vanden overste, dat de pacha van Muschk, aan het hoofd van 4000 man met de gemelde ingezetenen, den weg naar Ezeram ingesloten had. Hij besloot derhalve den 20sten Augustus op den vijand los te gaan. De Turken trokken eerst terug; doch werden door de gekweten operatiën van den overste in het voor gebaat en werden spoedig van de slag met achterlating van de gesneetelden en gekweten op het slagveld. Onder de eersten bevochten de jagers van den pacha van Muschk en 16 bevochten. Over het algemeen is het verlies des vijands groot; aan onze zijde bedraagt het getal gesnevetelden vermisten 30 en der gekweten 23 man.

Den 3den September heeft zich de vesting Ardaghan vrijwillig aan den generaal Major Bergmann overgegeven, die met eene kleine afdeling Kars verlaten had, om den vijand, die in geheele drommen van Ardaghan naar Erzerum vluchtte, te verstoren.

Den 1sten October is te Petersburg de tijding van de verovering van Varna ontvangen. Den 17den October is zij te Odessa overgebracht. De Volgers tijdingen uit Serus, van den 10den October, zouden eenige Russische oorlogschepen voor Galanicht verschenen zijn, om deze haven te blokkeren.

Mengelwerk.

OVERTREDINGEN VAN FINANCIËLE WETTEN.

Wanneer, bij gelegenheid van het tienjarig Budget, de bestaende financiële wetten moeten worden herzien, zal het wellicht niet onopzettig zijn, dat, in het belang zoo wel van 's lands schatkist als van de ingezetenen,

aanmerkelijke veranderingen worden gemaakt ten aanzien van de vervolging van de overtredingen der financiële wetten.

Het is ontbetwistbaar, dat de staat het regt heeft om van de ingezetenen belastingen te vorderen. — En, die belastingen op eene wettige wijze zijnde uitgeschreven, rust op elken onderdaan de verplichting dezelve te voldoen; hij, die zich hieraan trecht te onttrekken, die op eene bedriegelijke wijze de betaling pogt te ontduiken, die zich aan den schandelijken smokkelhandel overgeeft, maakt zich niet alleen schuldig aan moedwillige overtreding der wet, maar hij moet tevens geacht worden het aan den staat toekomende wederregtelijk te onttrekkenden.

Sommigen mogen den smokkelhandel uit een meer gunstig oogpunt willen beschouwd hebben, dezelve staat volkomen met de wet gelijk, en is, ten aanzien van de in- en uitgaande regten, te strafwaardiger, omdat niet alleen 's lands schatkist hierdoor wordt benadeeld, maar tevens aanmerkelijke schade aan de inlandeche nijverheid kan worden toegebracht.

De staat heeft dan ook alzins het regt, op de smokkelarij gestrengere straffen te bepalen, en om voorts zoodanige maatregelen voor te schrijven, die geschikt zijn, om de ontdekking dener wandaad gemakkelijker te maken, en om de spoedige bestraffing der schuldigen te verzekeren.

Wil voorts de wetgever zijner afkeer van den smokkelhandel volledig te kennen geven, hij stelle denzelven volledig met elk ander misdrijf gelijk, en verbanne vooral die bepalingen, waardoor aan den smokkelaar meerdere gunst dan aan den anderen overtreder der wet wordt gegeven.

I. Tot bereiking van dit doel zoude het in de eerste plaats te wenschen zijn, dat alle transactien wierden verboden en afgeschaft. — Het is waar, dat bij art. 260 van de algemeene wet, van 26 Augustus 1822, reeds alle transactie is verboden, wanneer de overtreding moet worden gehouden voor genoegzaam in regten te kunnen worden bewezen, en aan het oogmerk eener opzettelijke fraude niet kan worden getwijfeld; dan of deze bepaling wel steeds nauwkeurig wordt nagekomen, valt meer te betwijfelen; daarenboven hangt hier alles nog af van het gevoelen der administratie zelve, die ligtelijk, om slechts eene transactie te kunnen aangaan, zich kan overtuigen, dat de overtreding niet genoegzaam is bewezen; hierbij komt nog, dat, volgens art. 208 derzelfde algemeene wet, door transactie de gevangenisstraf, bij art. 205 bepaald, komt te vervallen. Wanneer men nu in aanmerking neemt, dat de ambtenaren, deelende in de opbrengst der transactien, juist, door bij overtreding van art. 205 eene transactie aan te gaan, geldelijk voordeel bekomen — hetwelk zij moeten missen, wanneer de overtreder de bij de wet bepaalde gevangenisstraf moet ondergaan — dan volgt hieruit van zelve, dat de ambtenaren der belastingen, ten aanzien van smokkelaars, die in staat zijn te betalen, zich al ligtelijk zullen diets maken, dat de smokkelarij niet genoegzaam is bewezen, zoo dat op die wijze de meer gegoedde de bij de wet bedreigde straf ontduikt.

Juist zelfs in die gevallen, waarin, volgens art. 208, de transactie wordt toegestaan, wanneer namelijk de overtreding niet voor genoegzaam bewezen kan worden gehouden, moest dezelve geheel verboden zijn, daar hij, die zich bewijzelijk aan geene overtreding heeft schuldig gemaakt, op geenerlei wijze moet worden bemoeijelijkt, en voorzeker niet door bedreigingen of door de vrees, van in een kostbaar twistgeding gewikkeld te worden, als het ware moet worden gedwongen eene transactie aan te gaan.

Indien bij de wet steeds een maximum en minimum wordt bepaald, tusschen welke de regter in de oplegging van straf kan kiezen, dan kunnen steeds door denzelven worden in aanmerking genomen de verzachtende omstandigheden, die eene overtreding der wet mogten vergezeld hebben; en wanneer dan ook nog (hetgeen zelden zal plaats hebben, indien de noodige ruimte wordt overgelaten) in het een of ander geval de minste bij de wet bepaalde straf te zwaar mogt zijn, blijft steeds aan Z. M. den Koning de bevoegdheid, om, door het verleenen van gratie of remissie, de onevenredigheid weg te nemen.

In het belang van de ambtenaren der belastingen, is het raadzaam de transactien af te schaffen, want, juist ter voorkoming van onaangenaamheden, moeten de ingezetenen, zoo weinig mogelijk, in aanraking worden gebracht met de heambten, en moet bij elk de overtuiging worden gesteld, dat de boeten en straffen niet door de laatstgenoemden, maar alleen door den regter, ingevolge de wet, worden opgelegd.

II. Hiermede staat in een naauw verband de afschaffing der bepalingen, volgens welke de opbrengst der boeten en verbeurdverklaringen tusschen de ambtenaren der belastingen van hoogeren en laageren rang worden verdeeld.

De overtuiging, dat de afschaffing van de transactien een onangeneem gevoel bij de ingezetenen, ten aanzien van de heambten, werkt, dan het denkbeeld, dat deze laatste wellicht niet uit heef van pligt, maar alleen om geldelijk voordeel te bejagen, handelen; hierdoor wordt zo ligtelijk aan kwelling en vexatiën gedacht. — Indien men weet, dat een ambtenaar zelve geen het minste voordeel uit eene bekeuring of vervolging geniet, zal men aan denzelven dikwerf zelfs een te ver gedrevenen dienstijver vergeven, terwijl de bedaarde onpartijdige waarneming van de op eenen beambte rustende verplichtingen, denzelven niet zelden hatelijk doet schijnen, wanneer zich hierbij slechts het vermoeden voegt, dat hij hierdoor eenig voordeel kan beoogen.

Men heeft in ons vaderland, en nog onlangs in eene onzer overzeesche bezittingen, het ongepaste en nadeelige gezien van transactien en van het toekennen van geldelijk voordeel aan ambtenaren, belast met de bekeuring of vervolging van gewone misdrijven, zoodat men dit algemeen heeft afgeschaft. Wanneer die afschaffing ook met eenzelfde verdriet uitgetrekt tot de overtredingen van financiële verordeningen?

Op den staat rust voorzeker de verplichting, om de ingezetenen zoo veel mogelijk voor kwellingen en vexatiën te bevrijden. Om dit wettig te be-eiken, is het noodzakelijk, aan de beambten geen voordeel uit bekeuringen

toe te wijzen, daar deze, vooral van minderen rang, zich zoo ligtelijk hierdoor laten verleiden, meer te doen, dan waartoe zij verplicht zijn. — Wil men ijverige ambtenaren beloonen, hiertoe bestaan steeds nog gesoefte middelen, het zij door het geven van bevordering, door het toekennen van gratificaties, het zij op welke andere wijze.

Door de afschaffing van de hier door ons bedoelde bepalingen, wordt ook nog een ander voordeel voor den staat daargesteld; dat men namelijk op die wijze bij den rechter meerder vertrouwen inboezemt, op de proces-verbaalen en verklaringen van de beampten der belastingen. Het is in de daad niet te verwonderen, dat de rechter hiertin thans dikwerf zeer schroomvallig is.

Bewust, dat de ambtenaar, die getuigt, zelve belang heeft dat aan zijne verklaring geloof worde gehecht, bedenkt hij hoe gevaarlijk het is, den mensch te zagen zijn eigen belang aan zijne geweten te plaatsen; hoe ligtelijk de ambtenaar uit hoop op goetdijk voordeel, zich zelve diets meer, het zeker te hebben waargenomen, hetwelk hem aanvankelijk slechts waarschijnlijk voorkwam. — De ondervinding leert het, dat de rechter, juist uit overweging hiervan, meerder geloof hecht aan de tegenbewijzen, welke door den aangeklaagden worden aangevoerd, dan hij zoude doen, indien de beampten als geheel onpartijdig konden worden beschouwd.

III. Dit leidt van zelve tot het bewijs in zake van financiële overtredingen.

In de algemeene wet van 26 Augustus 1822 vindt men geene bepaling, dat al de misdrijven en overtredingen, ten aanzien der belastingen, door processen-verbaal moeten worden bewezen; wel is waar worden er bij art. 233 en volgende, eenige formaliteiten voorgeschreven, die in acht moeten genomen worden, wanneer de misdrijven, fraudes of overtredingen der wet worden geconstateerd bij processen-verbaal; wel is waar wordt bij art. 239 voorgeschreven, dat, wanneer de beëdiging of registratie niet binnen den bepaalden tijd is geschied, of wanneer het proces-verbaal door één ambtenaar is opgemaakt, hetzelfde op zich zelve geen bewijs oplevert; dan verdere bepalingen worden er, ten aanzien van het bewijs, niet gevonden, zoodat het niet aan gronden ontbreekt, om vast te stellen, dat, voorbehoudens de uitdrukkelijk gemaakte uitzonderingen, de algemeene voorschriften omtrent het bewijs van misdrijven, ook op de overtredingen van financiële verordeningen toepasselijk zijn. — Het ware zeker niet overbodig, dit bepaaldelijk in de wet op te nemen, terwijl het in het algemeen van belang voorkomt, om ook, ten aanzien van het bewijs, alle onderscheid tusschen de gewone misdrijven en de smokkelarij uit de wet te verbanen.

Wanneer thans een ambtenaar, niet tot de belastingen behoorende, iemand op het ter sluk invoeren van goederen betrapt, heeft deze laatste geene straf te duchten, terwijl, wanneer deze slechts aan eenen anderen een slag geeft, hij deswege op het getuigenis van elk en een tegelijk kan worden achtervolgd en gestraft. — Ten aanzien van een misdrijf dus, in welkers betugeling de staat weinig belang heeft, zijn alle maatregelen genomen, om toch den schuldigen niet ongestraft te laten; terwijl, met betrekking tot eene daad, die zoo zeer de met belangen van den staat en van elk ingezetenen in aanraking komt, steeds het betrappen door twee afzonderlijk daartoe gestelde beampten wordt gevorderd.

Jagtovertreding, diefstal kunnen door éénen jagtopniester, gerechtsdienaar of veldwachter, behoudens het tegenbewijs, behoorlijk worden geconstateerd; het nagaan van smokkelarij oplevert het proces-verbaal van éénen ambtenaar geen bewijs op de betrekking op heester daad is, ten opzichte van de overtreding van financiële verordeningen, bijna een noodzakelijk vereischte, terwijl alle andere misdrijven ook buitendien behoorlijk kunnen worden bewezen. — Het ware te wenschen, dat, ter bevordering van eenvormigheid de bepalingen omtrent het bewijs voor alle misdrijven dezelfde waren.

Wil men evenwel formaliteiten voorschrijven, omtrent den tijd van beëdiging en registratie van de processen-verbaal, dan zoude men, dat het hieromtrent bestaande verschil in de wet van den 28sten Junij 1822, op het personeel, en de algemeene wet van 26 Augustus 1822 worde weggewonnen. — Immers wordt, volgens art 110 en 111 van de eerstgenoemde wet, de tijd van beëdiging en registratie gerekend te loopen van den dag der bekeuring, terwijl, volgens art. 236 en 237 der laatstvermelde wet, die zelfde tijd eerst een aanvang neemt op den dag wanneer het proces-verbaal is gesteld. In het laatste geval dus hangt het volledig van de beampten af, door aan het proces-verbaal eene latere dagtekening te geven, hetzelfde eerst eenen geruimen tijd na de bekeuring op te maken; en hierdoor de bepalingen der wet te ontduiken.

IV. Wanneer men in alle andere opzichten de smokkelarij met gewone misdrijven gelijk stelt, moet ook door de wet geene meerdere bevoegdheid aan de beampten der belastingen dan aan alle andere ambtenaren worden gegeven; hetwelk, volgens de bestaande wetten, geene onderscheid aan de beampten der belastingen wordt toekennend, om in de huizen van ingezetenen te komen, en om voorts gebruik te maken van hunne wapenen.

Art. 170 onzer grondwet bevat de heilzame bepalingen: *Niemand mag in de woning van een ingezetenen zijns ondanks treden, dan op last van eene magt, daartoe bij de wet bevoegd verklaard en volgens de vormen daerbij bepaald.*

Gedachtig aan het *quid sanctius, quid omni religione munitius quam domus uniuscujusque civium*, is het ongetwijfeld de bedoeling van de stellers der grondwet geweest, om niet dan zeer zelden, en bij volstrekte noodzakelijkheid, den toegang in de woning van eenen ingezetenen toe te laten. Wanneer men uit dit oopunt de bepalingen in art. 11 en 12 van de wet van 26 Augustus 1822, op het geslacht, art. 21 en 22 van de wet van 26 Augustus 1822, op het geslacht, en art. 181 en volgende van de wet van 26 Augustus 1822, nagaat, zal men voorzeker moeten toestemmen, dat de bevoegdheid, die in de woning van eenen ingezetenen te begeven, vrij ver is uitgestrekt. — De mindere beampten mogen zonder eenige assistentie of autorisatie in eene woning treden, wanneer goederen, staande de vervolging, in dezelfde worden opgetuigd; zij mogen zelfs bij nacht treden in de woningen of plaatsen, waar zich het geslagte vee bevindt, de huizen van molenaars, de plaatsen alwaar gewerkt wordt, zijn steeds zonder onderscheid van nacht of dag, aan de visitatie onderworpen; wanneer men alle deze bepalingen in vergelijking brengt met de verordeningen van aanzien van het treden in de woning van ingezetenen, volgens de Fransche wetgeving, dan zal men ontvaren, dat ook hieromtrent de beampten der belastingen eene meerdere bevoegdheid hebben, dan alle andere ambtenaren, zoodanig dat hieromtrent andere voorzieningen noodzakelijk schijnen.

Bij art. 195 van de algemeene wet van 26 Augustus 1822, wordt aan

de ambtenaren de bevoegdheid gegeven, om in zekere gevallen van de hen toevoegde wapenen gebruik te maken, en om zekere personen die zich aan de verpligting om op den last van de beampten om staande te blijven, tegen te onttrekken, door het gebruik maken van alle dwingmiddelen hiertoe te noodzaken; hieruit wordt afgeleid, dat de beampten de bevoegdheid hebben, om op eenen vlietstroom, dien zij meenen dat goederen ter sluk vervoert, en op de gedachte aanspraak niet blijft staan, te schieten, en denzelve zelfs te kwetsen of te doden; het is desgeoorloofd, iemand, die eene daad pleegt, waarop gewoonlijk eene gevangenis van eene maand volgt, te doden! — Wij willen hier niet treden in het onderzoek, in hoe verre deze bepaling eenigermate is te verdedigen, men vergelijke dezelve slechts met eene aanschrijving onder de Fransche regering, door den directeur-generaal der vereenigde regeering gedaan, waarbij deze, ontwaart geworden zijnde, dat beampten op de belastingen hunne geweren hadden gelost, niet alleen zijne afschrijving hierop te kennen geeft, maar zelfs zijn voornemen mededeelt, om die ambtenaren als schuldig aan manslag in regten te doen vervolgen.

Het is zeer gevaarlijk aan mindere ambtenaren, die te meermalen de noodige onderscheiding missen, zoodanige algemeene voorschriften te geven, daar zoo ligtelijk hiervan kan misbruik gemaakt worden. — Indien het gebruik van geweldadige middelen wordt beperkt tot het geval van feitelijken wederstand, schijnt het genoegzaam te wezen, om de bestaande wetten te handhaven.

(Het vervolg hiervan.)

Aan de Redactie.

Ik zie dikwerf met weérzin, hoe de zucht, om onbeschoft te wezen, meer en meer veld wint, en hoe, onder anderen, de APOLLO, DE MERCURIUS en DE ARGUS zich tegenwoordig beijveren, om daardoor naam te maken; niemand zal echter ontkennen, dat den laatsten de palm der overwinning toekomt. Tot eene proeve daarvan diene, onder anderen, de navolgende noot, die ik afschreef, omdat ik mij niet kon herinneren, in No. 114 van uw geacht blad gelezen te hebben, hetgeen ARGUS goedvindt in den mond te leggen.

« Een onwederprekelijk bewijs » zegt hij: « tegen den dommen en kwaadaardigen Arnhemsehen Courantier, die Nieskruid voor een doodelijk vergift houdt, alsmede voor de redactie van de Weegschaal, die in No. 12 van dit jaar, over hetzelfde onderwerp zoo onzinnig staatschappert, dat zij niet minder dan de beoordeelaar van Cocquerel's Sermons, en de suffende Letteroefeningen het Nieskruid hoog noodig schijnt te hebben; wat kan men met drie bladsijdes zich zelve al niet in de weegschaal stellen? »

Eet ik den tijd nog had kunnen vinden om dit na te zien, krijg ik No. 9 en lees daar, onder de rubriek Briefwisseling:

« ARGUS heeft een breedvoerig stuk erlangd, ter verdediging van den schrijver van het bekende stukje, getiteld: Nieskruid enz., tegen het artikel in de Arnhemse Courant van den 23sten September II., en in No. 12 van de Weegschaal. »

« ARGUS denkt er niets over te schrijven, of te plaatsen. De schrijver van het eerste art. loopt zich zelve voorbij, en een hollend paard moet men niet stuiten; het loopt zich van zelf blind. »

« Al te scherp maakt schardig, » zegt het spreekwoord; en hij praat van Moord! Weet hij wel wat Moord is? Gelukkig dat in het wetboek klaarder bepalingen zijn van de misdaden! Zijn vriend N. is niet een gekwetst geweest, en al ware er eene wonde toegebragt, hij heeft zijne zaken lang vóór den twintigsten dag kunnen waarnemen. — Die Jongman moet eerst nog wat denken en nadenken leeren, voor dat hij schrijft. »

« Den schrijver van de weegschaal behoort men voor de wetenschap, pelijke en zedelijke wereld als dood te rekenen; dood! dus geen woord meer. »

Een zeker vriend, die juist bij mij zat toen ik mijne verantwoordiging lucht gaf over den onbeschaamden keral, die dat alles uitbraakte, zeide: « wat mag toch de ARGUS met het Nieskruid te maken hebben, dat hij, nadat NIERSTRASZ dood is, daarop nog gedurig terugkomt? » Ik maakte toets, dat het niet algemeen bekend scheen te zijn, dat, hoezeer er een homo ignobis, als verantwoordelijk redacteur van den ARGUS paradeert, de schrijver van het Nieskruid en de redacteur van den ARGUS één persoon waren, en vertelde dien vriend zoo het een en ander van dien mensch, die met eene grenzenloze verwaandheid zich zelve tot rechter over anderen opwerpt, en niet, gelijk het een christelijk rechter past, maar zoo wat op zijn Algerijnsch gewoont was zijne vonnissen te velen. Mijn vriend vatte de knoop nu, en zeide dat hij eerstdaags nog deze en gene kleinigheid van dien heer zoude openbaar maken, welke hem in het oog des publieks meer zoude fleetseren dan de onaangenaamheden, zijner familie te Rotterdam wedervaren. — Nu dat moet mijn vriend zelve weten, en gaat mij minder aan dan de boven aangehaalde regelen uit den nieuwen ARGUS, die niets van wílen zijnen Belgischen voorganger heeft dan den naam alleen. Over deze regelen wilde ik nog het een en ander hier ter neder schrijven, vertrouwend dat gij onze briefwisseling aan het publiek niet zult onthouden.

ARGUS zegt dat, 10. dat gij, domme en kwaadaardige Arnhemse Courantier. (Hij heeft zeker gemeend, dat gij tot zijne nabestaanden behoort; Nieskruid voor een doodelijk vergift houdt; in het artikel, over den lasteraar van NIERSTRASZ, in uw No. 114 voorkomende, vind ik daar niets van, en al ware ook dit, blijkbaar door een ander ingezonden, artikel aan uwe pen te wijten, dat het geval niet is, dan maakt hij hier wederom, zoo als gewoonlijk, zijn publiek een opzettelijk verzonden logen wij. Den schrijver van bovengemeld artikel ken ik niet; ARGUS noemt men hem in No. 9 een jongman, maar ik weet even goed als ARGUS waarop die jongman doelt, als hij spreekt dat N. vermoord is; want ARGUS en N. zijn te zamen tegenwoordig geweest op het feestmaal, gehouden na zekere groote vergadering, en de gevoelens, die daar met gestruid in vloeiende verzen, door meer dan eenen dichter, zijn uitgestort, heeft ARGUS zeker nog niet vergeten; want hij hoorde dezelve aan, gelijk de schuldige zondaar, die voor het gerigt ter verantwoording wordt geroepen, zijn vonnis. Allen dronken op de nagedachtenis des vereenigden NIERSTRASZ: hij alleen niet; allen oogden hem zegenend na: hij alleen durfde zijne bliken niet ophalen en op zijne lippen beedde een vloek. — Wij zijn niet in staat alle de toen uitgesprokene dichtregelen hier openbaar bekend te maken, doch wij koesteren echter de hoop, dat zulke eenmaal plaats hebbe; intusschen willen wij het extempore mededeelen, door eenen man, even achtenswaardig als bekwaam, te dier gelegenheid vervaardigd: het luidde aldus:

God roepte uit Neerlands tuin het schaadtijk onkruid uit,
Opdat geen Nieskruid worde een doodlijk rottekruid.

ARGUS wist dus wel, dat zijn Nieskruid een doodelijk vergift was genoemd; maar hij verwarde de herinneringen van zijn geweten met die van zijn geheugen.

In de 2de plaats zegt ARGUS, dat hij een breedvoerig stuk heeft erlangd ter verdediging van het bekende (lees beruchte) stukje, getiteld Nieskruid enz., alzoo tot zijne eigene verdediging; maar dat hij,

(hoe zedig) daarover niets denkt te schrijven of te plaatsen; en de afzender gaat hij in eenen adem voort, met uitval op uitval tegen N. en den schrijver van het meergemelde stuk in No. 114. Uwer Oorzaak, dat te kramen; ja schudt zoodanig alle schaatse uit, dat hij zelfs het *de mortais nif dist' bene* vergeet, en met het treurig afsterven des verdienstelijken N. den draak sleept. En zoodanig iemand is bestemd om aan de opvoeding van onze krijgsheden te arbeiden? God verhoede, dat de leerlingen de sterven onderwijzers natredden!

Ten derde rikt de *Argus* ook zijnen aanval tegen de Weegschaal, dat zij, het hem dierbare *Nieskruid* voor een pamflet heeft uitgemaakt. De schrijver van dat artikel behoeft onze verdediging niet, anders zouden wij hem raden den *Argus* met zijn eigene woorden te beantwoorden, en hem toevoegen: wat kan men met het schrijven van eenige wenige blaadjes zich al niet in de waagschaal stellen; ja, de achting van alle weldenkenden verbeuren en zijne eigene rust en het geluk van anderen verwoeten.

Ik eindig deze met de woorden des grooten *BILDERDYKS*, die zeker aan *ARGUS* en *consortien* lacht, toen hij ze neder schreef:

*Wie, bottriks, geeft u 't recht om lof of blaam te deelen,
Wie, om bij 't algemaen den leeraars rol te spelen,
Of van uw vlieringkot, als antel' vatikaan,
Uw bliksems op het hoofd eens schrijvers neer te slaan?
Nog zou 't verschoonbaar zijn, indien uw woedende ijer
Den burger en den mensch niet aantastte in den eer,
Zijn naam, zijn eer, zijn rust, niet duivelaartig schand,
Den zwijker boezem-niet daad knijpen aan de wond,
Den sterker, u te groot met al uw vloekgenodden
Niet noodzaakte om het zwaard des wederwraaks te ontplooten
Of, zwijgt hij, 't door uw rot verbasterd algemeen
Ten groot te laten aan uw strafbre dommigheden.*

Ik teeken mij
22 October 1828. Uw bestendige lezer.
X. Y. Z.

Aan de Redactie.
Hoe nuttig en belangrijk het ook wezen moge, dat de Brand-Waarschappelingen bijna dagelijks in aantal en belangrijkheid toenemen, kan het echter den opmerkzamen beschouwer niet ontgaan, dat er, door het onverschillig of te hoog aannemen van niets of weinig waardige panden, zeer groote gevaren kunnen ontstaan. — Ik wenschte door dezen zeer gaarne hierop meer algemeen de aandacht te vestigen; ten einde er ware het mogelijk, een middel werd gevonden, om die gevaren voor te komen. Bij voorbeeld: Eene plaatselijke of provinciale wet, waarbij ieder verwaarloosde verplicht was, naar de Secretarie zijner gemeente op te geven het pand, de plaats waar en de som waarvoor hetzelfde verwaarloosd was, op peene van bij nalatigheid geene schadevergoeding te kunnen erlangen. De zaak kreeg hierdoor meerder publiciteit en men wist dadelijk waar zich te vervoegen wanneer een pand soms te hoog was aangenomen; het zoude alzoo ook zelfs in het belang der Waarschappelingen zijn, die toch somtijds hunne correspondenten ver moeten zoeken en niet altijd even zeker van hunne kennis of nauwgezetheid bij het aannemen van panden kunnen overtuigd wezen.

Weligt wordt door dezen of genen nog wel een beter en meer volkomen middel uitgevonden; ten einde argeleose naburen of een aantal huisvaders, die zoo ligt bij eene brandblussching zich zelven ongelukkig maken, niet de slagtoffers worden van de onkunde, achteloosheid of wrede houw van enkele personen.
22 October 1828. Uw bestendige lezer.
N. N.

GESCHIEDKUNDIGE HERINNERINGEN.

- Den 1den November 1302 stierf HENDRIK IIde, 18de Abt van *Bened.*
- Den 1den dito 1493 ontdekte CHRISTOFORUS COLUMBUS de Caraibische eilanden.
- Den 2den dito 1683 belegerde de maarschalk d'HUMIERES *Kortrijk* en daarna *Diermuiden*. Ook bombardeerden de Franschen omtrent dien tijd *Luxemburg*; dies Spanje den oorlog aan *Frankrijk* verklaarde en de staten eene werwing van 16,000 man voorsloegen, uit vrees in deze sulsten deel te zullen moeten nemen.
- Den 2den dito 1703 overleed te *Padua* M. COSAROTTI, beroemd Hoogleraar aan de Hooge school aldaar.
- Den 3den dito 1415 werd de unie van *Brabant* met de landen van *Overmaas* gesloten.
- Den 3den dito 1576 kwam don JAN van *Oostenrijk* te *Luxemburg*.
- Den 3den dito 1645 gaf *Hulst* zich aan den dapperen *FREDERIK HENDRIK* over.

ARNHEM, den 3den November.

Het water is hoog in den *Rijn* aan de Paal:
Den 2 Nov. 6 El 9 Palm 5 Duim; gewassen 0 D., gevallen 0 D
Den 3 dito 6 El 9 Palm 0 Duim; gewassen 0 D., gevallen 5 D

Op *keizer* den 3den October 1828 is, tot onzer aller droefheid, na eene kortstondige ziekte, zacht en bedaard in den dood overgegaan onze geliefte Moeder *MARTA WYLLER*, wed. *GELDERMAN*, in den ouderdom van 65 jaar en 2 maanden.

F. G. GELDERMAN.
J. HENNIJ.
P. G. HENNIJ, GEB. GELDERMAN.
G. J. GELDERMAN.

Getrouwd:
G. BRUENS,
en
M. C. POOTHMAN.
Velp, bij ARNHEM,
den 31sten October
1828.

Door den Notaris Mr. J. BUSGERS, zal, den 6. en 10. November 1828, des avonds om 6 uren, in het Logement des *Arms*, te *Arnhem*, op voordelinge Conditien, publiek geveild en verkocht worden: Een sterk welschmied HUIS en ERVE, met verscheidene, meest behangen, B E N E D E N en B O V E N K A M E R S; ruime T O L

D E R S, K E L D E R S, K E U K E N, twee P O M P E N, O P E N P L A A T S, schoone T U I N en verdere G E M A K K E N, staande en gelegen binnen *Arnhem*, in de *Kerkstraat*, Wijk F. No. 118.

Blijvende dit Erve intusschen UIT DE HAND TE KOOP; te bevragen ten Kantore van gemelden Notaris te *Arnhem*; Brieven vrachtvrij.

Op Vrijdag den 7den November 1828, des morgens ten tien ure, zal men op den Huize *Weurt*, bij *Nijmegen*, publiek aan de meestbiedenden verkoopen: — Twee Zwarte Ruinen KOETSPAARDEN, eene KIEREBOE en eene CARIKEL, beiden zoo goed als nieuw, eene HUIFKAR en onderscheidene PAARDENTUIGEN; voorts eenige dragende MELKKOEIJEN, alsmede 22 stuks BROEIRAMEN, waarvan de meeste voorzien zijn van GLASRAMEN.

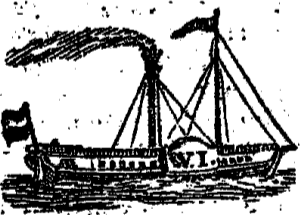
Op Dingsdag den 11den November 1828 en volgende dagen, telkens des morgens ten 9 ure te beginnen, zal de Assessor *REINIER PEELLEN*, in het Loo, Gemeente *Duiven*, ten zijner woonhuize, door den Notaris *PLIESTER*, erfhuis doen houden van zijnen geheel INBOEDEL en VOORTVARIING, waaronder 5 ZWARRE WERKPAARDEN, 1 ROOD-VEE, 4 jarige MESTVARRENS, 1 KARR, 5 andere KARREN, 1 KERNMOLEN met KERNHOND, PLOEGEN, EGGEN, BOUW- en DEELGEREEDSCHAP, PAARDENTUIG, MELKGEREEDSCHAP, BEDDEN, LINNEN en WOLLEN, en in het algemeen alles, wat in eene aanzienlijke Bouwerij kan verwacht worden; alles met een jaar credit. Voo- Bouw- en Deelgereedschappen zullen den eersten dag worden verkocht.

UIT DE HAND TE KOOP: een zwart stekelbarig Bles, *MERRIEPAARD*, oud zes jaar, uitmuntend geschikt voor de Cabriolet en onder dan man te gebruiken; benevens eene zoo goed als nieuwe KAR met neerstaande linnen Kap; voorzien van twee zitbanken op Veeën, en een magazijn tot berging van Goederen; knuwendes dezelve op eene gemakkelijke en solide wijze op Hollandsch en Brabantsch spoor gezet worden. — Te bevragen bij *DUIJM*, Kastlein in het *Mapen van Utrecht*, te *Deventer*.

TE HUUR: om dadelijk of met primo Mei 1829 te aanvaarden, het HUIS te *Weurt*, zijnde een zeer logeabel HUIS, geschikt voor Zomer- en Winterverblijf, met STALLING, KOETSHUIS, en T U I N M A N S W O N I N G enz., zeer vruchtbare en uitgestrekte T U I N E N met goed dragende jonge V R U C H T B O O M E N beplant, besloten W A N D E L I N G E N enz. enz., een klein uurtje van de stad *Nijmegen* zeer aangenaam gelegen. Te bevragen bij den Heer *J. A. VAN MANEN*, Notaris te *Nijmegen*, aan de Koornmarkt.

Hoogduitsche en Engelsche Talen en het Fransche, Fransche, honden verstaande, gedurende geruimen tijd op een kantoor bij dikwijls voorvallende afwezigheid des principaals de procuratie gehouden en de zaken gecontinueerd hebbende, zoekt een ander engagement, in of buiten het commercieel in *Amsterdam* of elders, nu of tegen het voerjaar, adres brieven franco onder Letter Y., bij de Boekhandelaars *M. SCHOONEVELD* en *ZOON* te *Amsterdam*.

Een JONGELING, van fantsomlike Ouders, en de Nederduitsche, Fransche, ook liefst de Hoogduitsche Talen magtig, genegen zijnde zich als *LEERLING* op een Koopmans-Kantoor te *Rotterdam*, tegen betaling van Huisvesting en Voeding, geplaatst te zien, addressere zich, met vrachtvrije brieven, onder letter B. aan de heeren *CONTZ & OVERBROEK*, Boekhandelaars aldaar.

STOOMBOOT WILLEM DE EERSTE.
Regeling der Vaart voor de Maand
November 1828.

Van *Nijmegen* naar *Rotterdam* en 's *Gravenhage*:
en tusschenliggende plaatsen:
Elken Zondag, Dingsdag en Donderdag des morgens ten 7 ure.
Van *Rotterdam* naar *Nijmegen*:
en tusschenliggende plaatsen:
Elken Maandag, Woensdag en Vrijdag des morgens ten 6 ure.
Zellende op deze dagen, des morgens ten half negen ure, van 's *Gravenhage*, bij *G. VAN VELTHOEN*, op de *WILLEM DE EERSTE*, EIGENE DILIGENCE, verstreken, om van *Rotterdam* naar *Nijmegen* te reizen.

De heer *C. VAN KESTEREN*, op het Bokje No. 167, te *Amsterdam*, is van de pers gekomen en alomt verzoeken:

- I. *MENGIN*, (FELIX) GESCHIEDENIS VAN EGYPTTE, ONDER DE REGERING VAN MOHAMMED ALI, of Verhaal der Staatkundige en Militaire Gebeurtenissen, sedert het Vertrek der Franschen tot in 1833. Verrijkt met Aanteekeningen door de Heeren *LANGLES* en *JOMARD*, voorafgegaan van eene Geschiedkundige Inleiding door *M. AGOUR*, 2de en laatste deel, met platen en eene kaart, 7 1/2 1/2.
- H. De VRIENDENING, behelzende Karaktertekeningen van Menschen, Tijden en Volken, 3de en laatste deel, met gegraveerde titel en vignet.
- III. *DEPPEN*, (OTTO VAN) DE INNEMING VAN *SAARBRUCK*, OF DE ZEGEPRAAL DER LIEFDE OP STAATS EN INDOUSTRIE VAN EEN Historisch Romantisch Tafereel met den *Bavarschen Oorlog* in één deel compleet, met gegraveerde titel en platen, 7 1/2 1/2.
- IV. *BARBAE*, (A. E.) WANDELING LANGS DEN KRAAT TE *AMSTERDAM*, Dichtmatig Tafereel, verrijkt met eene plaat, voorstellende het gezigt van de *Nieuwbrug* naar het *Tolhek*, 7 1/2 1/2.